

# РЕШЕНИЕ

№ 38935

гр. София, 24.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в**  
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мария Шишкова**

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **773** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. 84, ал. 3 вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).  
Образувано е по жалба на А. А. А., [дата на раждане] в [населено място], област Р., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 10338 от 01.10.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с приложимия материален закон. Според жалбоподателя, в нарушение на изискванията на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ административният орган не е обсъдил всички относими факти към личното му положение и данните за актуалната обстановка в района, в който е живял до напускане на държавата си по произход. Жалбоподателят твърди, че в административното производство не са отчетени и последните настъпили събития в С., смяната на режима и изключително тревожната информация, отразявана в публично достъпните медии за обстановката на сигурност. С тези аргументи е обоснована тезата, че постановеното решение е и немотивирано. От съда се иска да го отмени и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по приложението на закона.

Кандидатът за закрила А. А. не участва в проведените съдебни заседания. Назначеният по негово искане процесуален представител, определен от САК – адв. М. Н. поддържа искането в жалбата и

аргументите, с които е обосновано. Излага допълнителни съображения в писмени бележки (л. 98 – л. 99).

Ответникът, чрез процесуалния си представител – старши юрисконсулт М. К., оспорва жалбата като неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена. Застъпва становище, че в конкретния казус изводът за липса на основания за приложение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е съответен на материалния закон и на неговата цел. Пзовава се на данните от представената актуална справка за общественото икономическото и политическо положение в С. към м. април 2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, а и на влезли в сила решения на Върховния административен съд по сходни казуси.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените доказателства, становището на страните и съгласно правомощията по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по молба на А. А. А., [дата на раждане] [населено място], област Р., Сирийска арабска република, гражданин на С.. Молбата е заведена с вх. № В-13-926 от 05.08.2024 г., рег. № УП 6876 от 05.08.2024 г. по описа на РПЦ – С. при ДАБ – МС (л. 67, л. 68) и съдържа искане за предоставяне на закрила и работа в Република България. Подадена е чрез Дирекция «Миграция» при Министерство на вътрешните работи.

Самоличността на жалбоподателя е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липса на валидно издадени документи за самоличност от държавата по произход (л. 61). Попълнени са Е. дактилоскопна карта (л. 63) и регистрационен лист (л. 65 – л. 66 и л. 57). В хода на административното производство е представено заверено копие от Граждански регистър на сирийски арабски граждани, издаден от Централната дирекция за граждански услуги област Х., Център на граждански Д. А., при Министерство на вътрешните работи на Сирийска Арабска Република, в който са отразени данни от 14.07.2024 г. под №[ЕИК] за самоличността на кандидата за закрила (л. 43 – л. 44).

Жалбоподателят А. А. е информиран на разбираем за него език в присъствие на преводач (л. 64) за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила, за правата и задълженията, които има, както и за последиците при неспазване на задължения, включително и при отказ да сътрудничи на органите на ДАБ – МС. (л. 55, л. 56 – л. 57, л. 58 – л. 59).

На 21.08.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю с чуждия гражданин, документирано с приложения към преписката Протокол (л. 45 – л. 50). В същия е отразено, че А. А. е напуснал държавата си по произход на 01.07.2024 г. преминавайки границата с Турция. Останал е три дни в [населено място], а след това пет дни в И.. В България е влязъл с помощта на трафкант, премивайки граничното заграждение. Задържан е в [населено място], след което е подал молба за закрила. Кандидатът е заявил, че е мюсюлманин – сунит, арабин по етнически произход. Отрекъл е да е имал проблеми заради изповядваната религия или заради етноса си, както и да е членувал в религиозна организация, общност или секта. Отрекъл е да е член на политическа партия или организация. Заявил е и, че не е участвал във въоръжени групировки и не е служил в армията, въпреки, че е получил призовка през м. юни 2024 г. Посочил е, че до напускането на държавата си по произход е живял в родното си [населено място], област Р., което се намира в близост до границите с Турция и И., а и до областния [населено място]. Заявил е, че районът се контролира от кюрдите от К.. Като основна причина да напусне С. и да търси международна закрила другаде А. А. е посочил принудителната мобилизация и липсата на нормални условия на живот. Съобщил е, че баща му е инвалид и

семейството се нуждае от неговата помощ за осигуряване на средства за издръжка. Кандидатът за закрила е заявил, че в района, в който живеят постоянно възникват поводи за напрежение между двата етноса – кюрди и араби, а през м. март 2024 г. кюрдите са започнали да водят сражения с местните арабски племена. Посочил е, че силите на К. принуждават местното население да се сражават за тях и дори убиват цивилни при отказ да бъдат мобилизирани във въоръжената им армия. Заявил е и, че почти всеки ден има отвличания и взривяване на бомби, заради което не желае да се върне в С.. А. А. е отрекъл да е бил съден, задържан или осъждан, както и спрямо него или членове на семейството му да е упражнявано насилие. Посочил е, че има двама по-малки брята и една сестра, които продължават да живеят заедно с родители им в С..

Към преписката е приложено Становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност», рег. № М-14297 от 10.09.2024 г. (л. 42), в което е посочено, че ако кандидатът за закрила А. А. А., регистриран в РПЦ – С., ПМЗ - В. отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява да получи закрила в Република България. Към административната преписка е приложена и Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 1942 от 24.07.2024 г. издадена от началник на Сектор «Незаконна миграция» при Отдел «Миграция» на Столична дирекция на вътрешните работи (л. 69), с която на кандидата за закрила е наложена принудителна административна мярка «Връщане до страна на произход».

Към административната преписка е приложена Справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно актуалната към 27.08.2024 г. политическа и икономическа обстановка в държавата по произход (вх. № ЦУ-1850 – л. 37 – л. 40).

След преценка на представените доказателства по преписката, в Становище рег. № УП 6876 от 25.09.2024 г. (л. 41) интервюиращият орган е направил предложение да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя А. А. А..

С оспореното в настоящото производство Решение № 10338 от 01.10.2024г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила като е приел, че А. А. А. не е имал проблеми, основани на етническата си принадлежност и изповядваната религия, включително с официалните власти, армията или полицията. Възпроизведени са твърденията му по време на интервюто, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, както и че не е заплашван лично и не му е оказвано физическо или психическо насилие в държавата по произход. Данните за личното положение на кандидата са анализирани според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция като е прието, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл е направен извод, че за него не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Обърнато е внимание на заявените мотиви за напускане на държавата по произход като е направен извод, че нямат правно значение за търсената закрила. Поставен е акцент на въведените критерии в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН – кандидатът да представи основателни причини защо лично той се опасява от преследване. Направен е категоричен извод, че такива не са представени от сирийския гражданин А. А..

По отношение на заявеното нежелание да се сражава като военслужещ в сирийската армия е посочено, че според критериите на ВКБООН лице, което е дезертирало или избягало от военна служба единствено поради страх или от неприязън към въоръжени действия не е бежанец. В този аспект е отчетено, че чужденецът не е декларирал да е ангажиран политически, като не е заявил,

че отказът му да служи в армията е поради религиозни съображения или други морални или убеждения на съвестта, които му пречат да бъде мобилизиран.

Административният орган се е позовал и на липсата на твърдения спрямо жалбоподателя да са предприемани дискриминационни действия, включително и релевантни на преследване от недържавен субект.

Направен е извод, че от бежанската история на А. А. не могат да бъдат изведени предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради липса на релевантни твърдения за осъществено преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, които да не могат или да не искат да му предоставят закрила срещу преследване. Поставен е акцент върху личното основание за преследване, което следва да е налице кумулативно при наличие на която и да е от хипотезите в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Прието е, че по отношение на жалбоподателя тези условия не са изпълнени. Не са установени и обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

Административният орган се е позовал на информацията от Справката, изготвена от Дирекция «Международна дейност» вх. № ЦУ-1850 от 27.08.2024 г., според която в периода 01.08.2022 г. – 28.07.2023 г. в провинция Р. са били регистрирани 715 инцидента със сигурността, от които 125 са определени като «битки», 450 като «експлозии/дистанционно насилие», а 176 като «насилие над цивилни». Посочено е, че инциденти са регистрирани във всички окръзи на провинцията, като най-висок брой е документиран в окръг Т. А. – 436, от които 48 – насилие срещу цивилни. Цитирани са данни и на Сирийската мрежа за човешки права относно броя на регистрираните цивилни граждани, които са станали жертви на инциденти, свързани със сигурността в провинция Р. – 84 през 2021 г., 27 през 2022 г., 20 – за периода м. август 2022 г. – м. юли 2023 г. и 1 – за периода м. август 2023 г. – м. ноември 2023 г. Посочено е, че в провинцията към м. май 2022 г. пребивават 159 827 вътрешно разселени лица, от които 108 302 – в едноименния окръг.

Въз основа на тези данни и с позоваване на Решение на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и на тълкуването на разпоредбата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО с решение на СЕС по дело С-285/12, според което «съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт, който няма международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия», административният орган, е направил извод, че към момента на постановяване на оспореното решение не може да се приеме наличие на вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, при който безогледното насилие да е достигнало такова високо ниво, по смисъла вложен в това понятие от международното право, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че кандидатът за закрила заради самото си пребиваване ще бъде изложен на реална опасност да претърпи лични заплахи. В мотивите на решението е посочено, че в конкретния казус няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, доколкото не са налице обективни данни за безогледно насилие, а и не са установени в административното производство лично спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание - присъствието си на територията на държавата си по произход и в

частност в района на обичайното му пребиваване, А. А. би могъл да бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Отчетено е, че за него не съществува опасност от тежки посегателства, по смисъла и на чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, а не са налице и основанията за предоставяне на статут, по смисъла на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, включително и поради други хуманитарни причини. Прието е, че оценката на всички факти от значение за личното положение на кандидата за закрила сочи, че не е имал обективни причини, релевантни за предоставяне на международна закрила, за да напусне държавата си произход С..

Въз основа на тези факти съдът прие за установено от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (Решението е връчено лично на жалбоподателя на 16.01.2025 г. – л. 13, а жалбата е заведена в същия ден – на 16.01.2025 г. - л. 5). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно-производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел. Данните за личното положение на кандидата за закрила са обсъдени в контекста на информацията за актуалното положение в държавата му по произход.

От приетите, неоспорени от страните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (арабски) за реда, който ще се следва в производството по молбата му за закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 от ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е осигурен преводач на разбираем за него език. В приложения към преписката протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ молбата му е разгледана индивидуално, като му е предоставена възможност да изложи свободно без ограничения всички свои съображения.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, дължащи се на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от жалбоподателя причини за напускане на държавата по произход не отговарят на материално правните основания, по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че чужденецът не е заявил нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и на недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. заради войната, сериозните финансови затруднения и

опасенията си, че ще бъде мобилизиран въпреки нежеланието си да участва във въоръжени действия. Не е отрекъл, че семейството му продължава да живее в С. необезпокоявано, както и че и той също не е бил преследван.

Събраните доказателства в хода на административното производство не съдържат обективни данни жалбоподателят да се е занимавал или да е продължил да се занимава с дейности, които да пораждат основателен страх от преследване при завръщането му в държавата по произход. В този смисъл, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец на А. А.. Не са налице и предпоставките предвидени в чл. 8 ал. 9 от ЗУБ, съгласно който, за бежанци се смятат и членовете на семейството на чужденец с предоставен статут на бежанец, при условие, че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната. Липсват данни друг член на семейството на жалбоподателя да се намира на територията на РБългария и да му е предоставена международна закрила.

Съответна на материалния закон е и преценката на административния орган относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства - смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Разпоредбите на чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ съдържат идентични условия за субсидиарна закрила на визираните в чл. 2, б. «е» вр. чл. 15, б. «а», б. «б» и б. «в» от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. Понятието «реална опасност» се ползва като стандарт на доказване за изключване на рискове, свързани с общата ситуация в държавата по произход, чието настъпване е възможно или е достатъчно далечно, за да се отчитат като нереални, при преценката относно субсидиарната закрила.

В Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07, СЕС е приел, че нормата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на търсещ субсидиарна закрила, не е подчинено на условието за представяне на доказателства и, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено и когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред която се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия, се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В конкретния казус липсват обективни данни, а такива не са посочени и от търсещия закрила, за да бъдат възприети като предпоставящи реална опасност или риск, насочен пряко спрямо личността му при евентуалното му връщане в държавата по произход. В този контекст, неоснователни са възраженията за неспазване на основните принципи на международното бежанско право – забрана за връщане, забрана за принудително отвеждане, експулсиране или екстрадиране в държава, в която може да бъде подложен на изтезание, нечовешко или унижително отношение или изтезание, установени в чл. 18 и чл. 19 от Хартата за основните права на ЕС и в чл. 3 и чл. 5 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

В представената в съдебното производство, актуална към 08.04.2025 г. справка за държавата по произход, изготвена от дирекция «Международна дейност» при ДАБ – МС (л. 100 – л. 102), е посочено, че след падането на режима на Б. А., който е напуснал С. на 08.12.2024 г. и е получил убежище в Русия, на 29 януари 2025 г. А. ал Ш., който ръководи през този период страната, е назначен за временен президент на С., суспендирана е Конституцията от 2012 година и е разпуснат парламента. На 18.02.2025 г. след преговори, ръководените от кюрдите Сирийски демократични сили и Сирийският демократичен съвет са се споразумели да интегрират военните си сили в армия на новото сирийско правителство. На 02.03.2025 г. сирийското президентство и новите власти в С. са обявили, че е сформиран седемчленен комитет, който да изготви Конституционна харта за управление на прехода към демокрация, а управляващите са съсредоточени към възстановяване на държавата и нейните институции. На 13 март 2025 г. временният президент на С. е подписал конституционна декларация, която обхваща петгодишен преходен период. В декларацията е посочено, че религията на президента е исляма, а ислямската юриспунденция е основният източник на законодателството. Регламентиран е принципът на разделение на властите и съдебната независимост, гарантирани са правата на жените, свободата на изразяване и свободата на медиите. На 29.03.2025 г. сирийският президент е обявил състава на преходното правителство, назначавайки 23 министри и нов разширен и приобщаващ кабинет. Правителството няма министър председател. Очаква се изпълнителната власт да се ръководи от президента. Цитирана е статистика, отразена в бюлетин на ВКБООН, според която в периода 08.12.2024 г. – 03.04.2025 г. в С. са се завърнали 372 550 бежанци от съседни страни, а общият брой на завърналите се през 2024 г. е 732 700 души. По отношение на вътрешно разселените лица също е отчетено значително движение – повече от 1,05 милиона завърнали се по родните си места след 27 ноември 2024 г., като броят на останалите вътрешно разселени лица вече е значително по – малък - около 674 000. В справката се сочи, че ВКБООН продължава да оказва подкрепа на разселените лица като всичките 11 подкрепяни от Комисариата обществени центъра в Л. и Т. функционират. В периода м. март – началото на м. април 2025 г. са раздадени повече от 2 730 комплекта нехранителни артикули в тези райони. В А. и И. партньорите предоставят помощ на хиляди разселени и завърнали се лица. В Х. и Х. са били раздадени 1208 основни комплекта за помощ, а на повече от 5 785 лица са предоставени зимни доставки. В Североизточна С. 2 217 завърнали се семейства – 9 403 души са получили зимни комплекти.

Данните за актуалната обстановка на сигурност в държавата по произход, при отчетената липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила сирийски гражданин А. А. А., дават основание на настоящия съдебен състав да приеме, че постановеното решение на председателя на ДАБ – МС е правилно и законосъобразно, а депозираната жалба като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

## **Р Е Ш И :**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на А. А. А., [дата на раждане] в [населено място], област Р., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 10338 от 01.10.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-

дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: